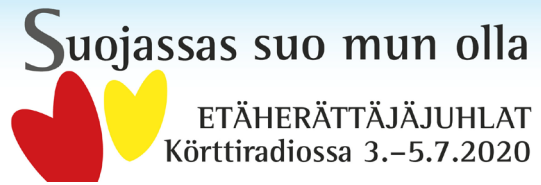

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Ulla Mitrunen
aattoseurat 3.7.2020

Tänä keväänä olen miettinyt ja kaivannut ihmisten kasvoja. Kohtaamista kasvoista kasvoihin. Tuttuja ja tuntemattomia, rakkaita ja läheisiä. Niin varmasti moni muukin meistä.

Kun olen pelokas vieraassa väkijoukossa, etsin sieltä kasvoja, jotka olisivat tutut, ja minulle tulisi edes hetkellinen turvallisuuden tunne siihen suureen yksinäisyyteeni vieraassa paikassa, ja vieraiden ympäröimänä.

Odottaessa rakastettuaan ihminen seisoo junalaiturilla ja etsii rakkaita kasvoja kymmenien junasta laskeutuvien joukosta. Missä on minun rakas ihminen, missä näen täällä väkijoukossa hänen kasvonsa?

Kun kaipaamme ja etsimme Kristusta, Vapahtajaamme, rukoilemme: ”Herra käännä kasvosi meidän puoleemme ja anna meille sinun rauhasi.” Kasvojen näkemisessä on siis myös jotain hengellistäkin.

Vanhan testamentin henkilöistä Mooseksella oli läheinen suhde Jumalan kanssa. Jumala huolehti, että Mooses sai tehtävänsä tehtyä, piti huolen huolehtijasta. Silti Mooseskin saa nähdä Jumalan vain selkäpuolelta.

Kun Mooses johdattaa Israelin kansaa, tekee kansa välillä hänen tahtonsa mukaan ja välillä ei. Vaikka Mooses sai käskyt Jumalalta, miten kuuluisi toimia, alkaa kansa kuitenkin palvomaan kultaista sonnia ja siitä Jumala vihastuu. Tässä kohtaa Mooses anoo, ettei Jumala hylkäisi kansaansa ja esittää pyynnön, että saisi nähdä Jumalan kunnian.

Jumala vastaa, että hän antaa kirkkautensa kulkea Mooseksen ohi, mutta Hänen kasvojaan yksikään ihminen ei voi nähdä. Jumala kääntää Mooseksen piiloon kallionkoloon ja suojaa häntä kädellään ohi kulkiessaan. Mooses saa katsella Jumalaa takaapäin.

Siinä hetkessä Jumala on lähellä, mutta Jumala on myös kaukana. Yhtä aikaa läsnä on etäisyys ja läheisyys. Kun näkee vain selän, ei kasvoja. Tälläkin Vanhan testamentin tarinalla on tärkeä sanoma, teologinen viesti. Kukaan tässä ajassa ja maailmassa ei ole toistaan ylivertaisempi. Sellainen tähtioppilas ei ollut edes Mooses.

Ja sellaisia ei ole meistä täällä kukaan tänä päivänäkään. Ei hankittujen oppiarvojen, maallisen runsauden tai vähyyden vuoksi, ei sen perusteella, kuinka elämänsä on elänyt tai jättänyt elämättä. Jumalan kaveriksi ja suosioon ei ihmisen toimilla ja kyvyillä tulla eikä päästä.

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Kertomukseen Mooseksesta tiivistyy erinomaisesti viesti Jumalasta ja hänen kaikkivoipuudestaan: ”Minä annan anteeksi kenelle tahdon ja armahdan kenet tahdon.” Kyse ei ole siis arpapelistä, Jumala ei veikkaille eikä käytä sattumanvaraista nosto-oikeuttaan arpomalla. Ei, vaan Jumala armahtaa kenet tahtoo. Ihmisellä ei ole tässä ääni- eikä puheoikeutta. Jumala ei kaipa meidän neuvojamme tai ehdotuksiamme. Vaikka joskus ihmisten puheista näin voisi luulla; uskonnollista valtaa käyttäen ilmoitetaan, että Jumala sanoo näin tästä tai tuosta. Ikään kuin oltaisiin kasvoista kasvoihin se Jumalalta yksin minun tietooni saatu. Vaikka totuus on se, että valtaa käytetään Jumalan selän takana ja annetaan vaikutelma, että Jumalahan se tässä huutelee.

Vanhan testamentin suora kommunikaatio kasvoista kasvoihin on harvinaista, kovaa, voisiko sanoa pelottavaakin?

Uusi testamentti tuo täyden vastakohtan ja tiedon, joka muuttaa asetelman: Jeesuksessa ihmiseksi tullut Jumala näyttää kasvonsa, silmästä silmään, tasavertaisesti ja rakastaen, ihmiseltä ihmiselle. Ja tästä näkökulmasta katsoen, Jumalan kasvot ovat tulleet näkyviksi Kristuksessa ja nyt ne nähdään lähimmäisissä. Kun me katsomme toistemme kasvoja, me katsomme Kristuksen kasvoja. Tai sen mitä me voimme nähdä, ja sen, mitä me voimme yrittää ymmärtää. Mutta tässäkin kohtaa Jumala pysyy ihmisen hallintavallan ulkopuolella, kuten teki Mooseksenkin kohdalla. Ymmärryksemme on pieni, ja Jumala on suuri.

Lopuksi palaan vielä siihen kohtaukseen junalaiturilla, josta alussa puhuin, rakastavaisten nähdessä toisensa. Kun he näkevät toisensa ja toisen kasvot, valtaa heidät suuri rakkaus. Kaipaus päättyy siihen hetkeen, tulee suuri helpotus koko olemiseen ja odotus on ohi. Mutta minkälainen on sitten se hetki ja tunne, kun koittaa se Jumalan päivä, jos saamme nähdä Kristuksen kasvoista kasvoihin? Ja rukouksemme ”Herra käännä kasvosi meidän puolemme ja anna meille sinun rauhasi” tapahtuu?